

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تی یری میسان – Thierry Meyssan از شبکه ولتر

برگردان از: حمید محوی

۰۹ اپریل ۲۰۱۲

دومین تجمع «دوستان» سوریه در استانبول:

شکست طرح تعویض رژیم در سوریه

با ۸۳ دولت و سازمان میان دولتی معرفی شده، تجمع «دوستان» سوریه یک موفقیت رسانه ای بود. با این وجود صحنه آرائی های این اجلاس قادر به پوشاندن شکست ناتو و شورای همکاری خلیج در سوریه نبود، و در فقدان توانائی برای براندازی رژیم طی یک سال جنگ چریکی، امروز در رویارویی با جبهه مشترک روسیه – چین – ایران مجبور به عقب نشینی شدند. تی یری میسان این تجمع دیپلماتیک شگفت انگیز را مورد بررسی قرار می دهد، یعنی بررسی صحنه ای که بازیگران آن کلمات را نه برای گفتن که برای پنهان کردن به کار برده اند.

۲۷ مارچ ۲۰۱۲، پس از آزاد سازی بابا عمرو، رئیس جمهور بشار الاسد به آنهانی که از خانه هایشان رانده شده بودند اطمینان می دهد که هیچ ترسی از تکفیریست ها نباید داشته باشند و دولت خانه های آنها را دوباره خواهد ساخت.

رئیس جمهور بشارالاسد روز ۲۷ مارچ ۲۰۱۲ به حمص رفت و از محله بابا عمرو بازدید کرد یعنی محله ای که تکفیریست ها (۱) و مبارزان خارجی طی یک ماه امارات اسلامی مستقل خود را در آن جا بر پا کرده بودند. بشار الاسد به ساکنان رانده شده اطمینان داد که دولت خانه های آنها را به شکل «خیلی بهتر از گذشته» بازسازی خواهد کرد. هزاران نفر، غالباً از بین سنی مذهب ها از ترس دیکتاتوری اسلام گرایان مجبور به فرار شده بودند. در غیبت آنها، خانه هایشان غارت شده و اگر در جنگ خسارت ندید، شورشیان با دینامیت صدها خانه را تخریب کردند.

بشار الاسد، که باید او را مردمی ترین رئیس جمهور جهان عرب تلقی کنیم، با ساکنان حمص ملاقات کرد، ولی به دلیل حضور تیراندازهای منزوی که هنوز در منطقه فعال هستند، و به دلایل امنیتی، از تظاهرات توده های مردم برای استقبال از او اجتناب کردند.

جهاد ماکدیسی سخن گوی وزارت امور خارجه سوریه گفت جنگ چریکی «یک بار برای همیشه» به پایان رسید. کشوری که زیربناهای اساسی انرژی و ارتباطاتی اش تخریب شده بود، وارد مرحله بازسازی می شود. در این مدت، ناتو و شورای همکاری خلیج به حقه بازی هایشان ادامه می دهند. تجمع شورای ملی سوریه برای گزینش «منشور ملی»، و به شکلی که برای افکار عمومی غرب نیز قابل قبول باشد، سازماندهی شد. می بایستی به سازمانی که اخوان المسلمین در آن اکثریت را داشت و هدفش نیز برقراری شریعت و رژیم اسلامی بود، ظاهری مدنی و دموکراتیک دست و پا می کردند. برنامه ای که توسط اخوان المسلمین تهیه شده بود، توسط مشاوران اطلاعاتی و ارتباطاتی به شکلی تدوین گردید و بزک شد که از دیدگاه سیاسی صحیح و قابل قبول باشد. این برنامه طی انتخابات عجیب و غریبی اخوان المسلمین علیه آن رأی دادند و در انتخابات غیر علنی به نفع آن رأی دادند، به شکلی که متن به تصویب رسید بی آن که آنها از طرح خود قطع نظر کرده باشند. در نتیجه شورا متنی برنامه ریزی شده در اختیار دارد که اکثریت اعضای دائمی آن می خواهند هر چه زودتر آن را زیر پا بگذارند.

از سوی دیگر، دبیر اول اتحادیه عرب و همکار او در سازمان ملل متحد، کوفی عنان را به عنوان نماینده مشترک خودشان برای خروج از بحران و برای مذاکره روانه کرده اند. طرح پیشنهادی او بر اساس شش ماده بوده و در واقع با اندک تفاوتی به اساس نسخه پیشنهادی روسیه به اتحادیه تهیه گردیده است. او موافقت رئیس جمهور، بشار الاسد را نیز به دست آورد، ولی به شرط این که مفاد آن منحرف نشود و طرح پیشنهادی به بهانه برای ارسال مجدد مبارزان و اسلحه تبدیل نگردد.

تحت چنین شرایطی است که ناتو و شورای همکاری خلیج دومین تجمع «دوستان» سوریه را در روزا وپل اپریل ۲۰۱۲ در استانبول برگزار کردند. ۸۳ کشور و سازمان میان دولتی به ریاست ترکیه در آن شرکت داشتند [۲].

به همان شکلی که در تجمع پیشین در تونس، به تاریخ ۲۴ فبروری، عمل کردند، شرکت کنندگان پشتیبانی خودشان را از «انتقال سیاست توسط سوریه نی ها به سوی دولتی مدنی، دموکراتیک، پلورالیست، مستقل و آزاد، دولتی که به حقوق مردم علی رغم تعلق قومی، مذهبی یا جنسی احترام بگذارد» [۳]، جذابیت چنین پیشنهاداتی بیشتر از این جهت است که از سوی دولت هائی مطرح می گردد که نه مدنی هستند و نه دموکراتیک و پلورالیسم و مستقل و آزاد، و برای شهروندان نیز به اساس قومیت و مذهب و جنسیت تبعیض قائل می شوند، مانند عربستان سعودی و قطر.

سپس، «دوستان» سوریه پشتیبانی کامل خود را از طرح شش ماده ای کوفی عنان اعلام داشتند، در حالی که ریاست تجمع ترکیه در رابطه با نقض طرح عنان پیشنهاد می کرد که برای شورشیان اسلحه و پول فرستاده شود. تجمع در همین راستا گزارشات شورای ملی سوریه را شنید. تصویب رسمی منشور ملی را تبریک گفتند، و تجمع پیشین را فراموش کردند که با هو کردن و کوبیدن در و استعفای ۲۴ نماینده کرد به اتمام رسیده بود. در نتیجه، شورا به عنوان نماینده قانونی مردم لیبیا، و اتحادیه گروه های مخالف رژیم سوریه به تأیید رسید. این تبریکات نابجا نباید این توهم را در ذهن ما ایجاد کند که بازیگران صحنه تجمع از وضعیت واقعی خودشان ناآگاه بوده اند، بلکه این تجمع را باید به مثابه شیرینی دیپلماتیک تلقی کنیم که می بایستی تلخی شکست بزرگ آنها را به فراموشی بسپارد.

در واقع، کنفرانس «شورا» را به عنوان «نماینده» مردم سوریه بازشناسی نکرد، به عبارت دیگر آن را به عنوان پارلمان در تبعید، که بتواند دولتی در تبعید تشکیل دهد و محاصره سوریه را از سازمان ملل متحد درخواست کند، بازشناسی نکرد.

این جریان منفی نشان می دهد که «دوستان» سوریه از تعویض رژیم قطع نظر کرده اند، و سرنوشت شورا دیگر به دست گرفتن قدرت در سوریه نیست، و از این پس عملکرد آن منحصر است به شرکت در اردوی تبلیغاتی علیه کشور خودشان. در این چشم انداز، سرویس تبلیغاتی کاخ سفید به کنترل ارتباطاتی تمام مخالفان سوریه نیازمند است. در نتیجه، تجمع استانبول شورا را به عنوان یگانه مخاطبی برگزیده است که تمام گروه های مخالف را در خود جای داده و جذب کرده.

تمرکز روی مسئولیت سوریه

تجمع برای ایجاد سه سطح سازمانی اقدام کرد. در حله نخست، به ابتکار وزارت امور خارجه ایالات متحده، یک مرکز اطلاعاتی مأمور «جمع آوری و تحلیل» تمام اطلاعات موجود درباره ارتکاب به نقض حقوق بشر توسط

مقامات سوریه شده، و چنین پرونده ای در آینده به هدف محاکمه آنها در دادگاه های بین المللی به کار بسته خواهد شد [۴].

به یاد می آوریم که در دمشق، طی سال ها، ایالات متحده فکر می کرد که می تواند مسؤلیت قتل نخست وزیر سابق لبنان، رفیق حریری را به رئیس جمهور بشار الاسد نسبت دهد. به این اساس دو شاهد دروغی برای دادگاه ویژه لبنان تدارک دیدند. خدمتگذاران واشینگتن در خاورمیانه جار می زدند که رئیس جمهور سوریه دست و پا بسته به لاهه اعزام خواهد شد و به همین گونه به یاد می آوریم که انباشت دروغپردازی های «شاهدان» علیه بشار الاسد در هیاهوی رسوا کننده بزهرکاری دیگری رنگ باخت و واشینگتن تصمیم گرفت اقدامات به اصطلاح قضائی خود را متوجه اهداف دیگری سازد.

چنین تمرکزی روی سوریه به مسؤلیت و همکاری سازمان های غیر دولتی انجام خواهد گرفت که به شکل مستقیم و یا غیر مستقیم توسط واشینگتن تأمین مالی می شود، این سازمان های غیر دولتی از جمله عبارتند از سازمان عفو بین الملل، دیدبان حقوق بشر یا فدراسیون بین المللی حقوق بشر. برای این کار دبیرخانه ای، وزارت امور خارجه فوراً یک میلیون و دوصد و پنجاه هزار دلار آزاد کرد تا در اختیار فرد برگزیده شده قرار گیرد.

گروه کار روی تحریم ها

تجمع در استانبول برای رسیدگی به تحریم ها گروه خاصی را تشکیل داد. کار این گروه رسماً و به طور کاملاً مشخص، هماهنگ ساختن تصمیمات ایالات متحده، اتحادیه اروپا و اتحادیه عرب و غیره است. برای مؤثرتر ساختن آن، سوریه ئی ها به تحریم ها پاسخ گفتند و اعلام کردند که چنین تحریم هائی همسایگان آنها را به هلاکت خواهد رساند. به همین علت در پرونده نهائی در عین حال مشخص شده بود که گروه تعیین شده برای رسیدگی به تحریم ها، باید به شکلی عمل کند که کشورهای دیگر ضربه نبینند، یعنی موردی که آنها را مجبور می سازد که راه های تجاری آلترناتیو را تدارک ببینند.

در واقع، اتحادیه عرب ناچار بود که اجرای تحریم ها را لغو کند، زیرا مستقیماً اقتصاد اعضای خودش را تهدید می کرد. به عنوان مثال، اردن ناگهان دو سوم از واردتش متوقف شد و از آب آشامیدنی که سوریه آن را تأمین می کرد محروم ماند. ظرف یک هفته تمام اقتصاد اردن فروپاشید.

در نتیجه گروه کار روی تحریم ها می بایستی روی چهارچوب تحریم ها کار کند. نخستین تجمع آنها در نیمه اول ماه اپریل در پاریس برگزار خواهد شد، یعنی پیش از انتخابات ریاست جمهوری، که به تغییرات سیاسی قابل پیش بینی خواهد انجامید.

گروه کار روی بازسازی اقتصادی و توسعه سوریه

سومین و آخرین سازمانی که توسط تجمع استانبول ایجاد شد: گروه کار روی بازسازی اقتصادی و توسعه سوریه بود. در آغاز پیشبینی شده بود که شورای ملی سوریه، پس از سرنگونی بشارالاسد تشکیل نخستین دولت را به عهده داشته باشد. در این چشم انداز می بایستی از کمک های مالی زیادی برخوردار می شد تا بتواند توده های مردمی را که در کوران تحریم ها از پا افتاده اند به خود جذب کند. قول این سید پر امید بود که تمام مارمولک ها و زرنگ ها را پیرامون شورا جلب کرد.

پرسش این است که تحت شرایطی که از یک سو موضوع تغییر رژیم منتفی شده و از سوی دیگر در پی تشدید تحریم ها هستند، چرا می خواهند به رئیس جمهور بشارالاسد کمک کنند و به بازی اقتصاد سوریه بپردازند؟ و چرا این گروه کار به ریاست مشترک امارات و المان تشکیل شده است؟

فرضیه ما با توجه به وسعتترین اطلاعاتی که در اختیار داریم، بر این اساس است که این گروه کار برای واریز کردن خسارات جنگی تدارک دیده شده، یعنی خساراتی که فرانسه در ازای باز پس گرفتن افسران بازداشت شده توسط دولت سوریه باید بپردازد. خوانندگان ما مطلع هستند که ۱۹ نظامی فرانسوی در سوریه به اسارت درآمدند، که سه نفر از آنها وقتی که فرمانده مرکز فرماندهی، دریابد "ادوارد گیوم" به لبنان رفته بود، به او تحویل داده شد. مذاکرات بین دو طرف منازعه از طریق امارات متحده عربی ادامه می یابد.

فرانسه پذیرفت که زندانیان تبعه فرانسه هستند، حتی اگر تمام آنها دو ملیتی باشند، الجزایری یا مراکشی، ولی مأموریت نظامی آنها را انکار کرده است. دولت فرانسه مدعی شده است که این افراد جهادبست هستند و به اختیار خودشان برای مبارزه به سوریه رفته بودند.

سوریه به سهم خود اعلام کرده است که تجهیزات اطلاعاتی ناتو که آنها در اختیار داشته اند نشان می دهد که از نظامیان ارتش فرانسه بوده اند. در هر صورت، فرانسه برای آزادی آنها خسارت پرداخت خواهد کرد، ولی تعیین

رقم آن به سختی امکان پذیر است. سوریه خواهان جبران خسارات جنگ و هزاران کشته و تخریب زیربناهایش می باشد.

فرانسه اعلام کرد که اگر جنگ سرّی در جریان بوده، مسؤولیت آن تنها به عهده فرانسه نیست. در صورتی که فرانسه پول بپردازد، از بازشناسی رسمی علت چنین داد و ستدی امتناع خواهد کرد، و باید به شکل ناشناس مبالغی را از طریق شریک المانی اش به حساب سوریه واریز کند.

ژنرال دامپسی آمده است تا برای سنا توضیح دهد که ایالات متحده و اسرائیل فرمانروایی بر آسمان خاورمیانه را از دست داده اند.

کدام ستراتیژی برای ناتو و شورای همکاری خلیج؟

ترازنامه این تجمع ستراتیژی ایالات متحده و در نتیجه ناتو و شورای همکاری خلیج را آشکار می سازد. واشینگتن از طرح تغییر رژیم در سوریه قطع نظر کرده است، زیرا امکانات نظامی آن را در اختیار ندارد. در حله نخست، به جای بازشناسی چنین امری، وزیر دفاع "لئون پانه تا" مشخصا اعلام کرده است که مداخله نظامی وضعیت را در محل پیچیده می سازد و به جای جلوگیری کردن از جنگ داخلی در کشور، به آن دامن خواهد زد. سپس فرمانده مرکز فرماندهی، ژنرال مارتین دامپسی، و ژنرال جیمز ماتیس اعتراف کردند که اگر دستوری برای بمباران سوریه دریافت کنند، قادر به انجام آن نخواهند بود زیرا روسیه مؤثرترین سامانه های پدافند هوایی جهان را در سوریه مستقر کرده است.

علاوه بر این، ژنرال های ایالات متحده اعلام داشتند که نظارت هوایی روی سوریه را نه برای اطلاع رسانی به ارتش سوریه آزاد، بلکه برای اطمینان حاصل کردن از عدم دسترسی به ذخیره سلاح شیمیایی و بیولوژیک ادامه خواهند داد. به عبارت دیگر، واشینگتن نه تنها از تغییر رژیم در سوریه قطع نظر کرده است، بلکه می خواهد اوضاع را تحت نظر داشته باشد تا وارد منازعه با روسیه، چین و ایران نشود.

در چنین فقدان، واشینگتن خود را مجاز می داند که از سوریه برای انتقاد به مسکو و پکن استفاده کند. ایجاد تمرکز روی مسؤولیت سوریه به طور خلاصه به این معنا است که، اردوی تبلیغاتی علیه سوریه، به هدف مداخله ناتو انجام نمی گیرد، بلکه برای متهم ساختن روسیه و چین به عنوان دیکتاتورهای راه اندازی می شود که از دیکتاتور دیگری پشتیبانی می کنند. و تحریم ها نیز به هدف ترساندن بورژوازی و رویگردان کردن آن از رژیم صورت نمی گیرد، بلکه هدفش مجبور ساختن روسیه و چین به قبول مخارج سوریه است.

و دست و پا زدن های آلن ژوپه، وزیر امور خارجه فرانسه را نیز در چنین چشم اندازی باید تعبیر کنیم. وزیر امور خارجه فرانسه به خوبی به توخالی بودن اتهاماتش به سوریه آگاه است، ولی باکی ندارد زیرا به زودی مقام وزارت را ترک خواهد کرد، و جانشین او نیز مسؤولیت نتایج آن را به بهانه مشمولیت مرور زمان در امور سیاسی به عهده نخواهد گرفت.

اوج گیری دائمی این جریان پرونده مسؤولیت سوریه را تدارک خواهد دید، و لابی را تقویت خواهد کرد که پشتیبانی از آن وقتی که وارد اپوزیسیون شدند برایشان مفید واقع خواهد شد.

در این مورد، دمشق در شکست انتخاباتی سرکوزی با پیش دستی دیپلمات عالی رتبه ای را به پاریس اعزام کرده است. او در آنجا با یکی از دوستانش ملاقات کرده، و وزیر سابق امور خارجه از طیف سوسیالیستها او را به فرانسوا اولاند معرفی کرد. سوریه به خوبی از پیوندهایی که نامزد سوسیالیست ها را با اسرائیل و قطر پیوند می زند آگاه است. ولی تردیدی ندارد که رئیس جمهور آینده فرانسه پیش از همه در کنار ایالات متحده صف آرائی می کند، و در نتیجه از پشتیبانی مخالفان مسلح قطع نظر خواهد کرد.

مرکز مطالعات جهانی سازی

۶ اپریل ۲۰۱۲

گاهنامه هنر و مبارزه

۸ اپریل ۲۰۱۲

Mondialisation.ca, Le 6 avril 2012

voltairenet.org - 2012-04-04

یادداشت :

[۱] تکفیریت ها فرقه ای از مسلمانان هستند که فکر می کنند حقیقت مطلق را یافته و به این اساس خود را موظف می دانند که خوارج را حذف کنند. رهبران مذهبی آنها به عربستان سعودی پناهنده شده اند و از آن جا فراخوان داده اند که «یک سوم سوریه نی ها را باید کشت تا دو سوم سوریه نی ها زندگی کنند»، یعنی فتوای کشتار آنها نی که سنی نیستند را صادر کرده اند.

[2] « [Chairman's Conclusions Second Conference Of The Group Of Friends Of The Syrian People](#) », *Voltaire Network*, 1er avril 2012.

[3] « *A Syrian-led political transition leading to a civil, democratic, pluralistic, independent and free state ; one which respects people's rights regardless of ethnicity, belief or gender* »

[4] « [State Department on Syria Accountability Clearinghouse](#) », *Voltaire Network*, 2 avril 2012.

منبع :

La seconde Conférence des « Amis » de la Syrie à Istanbul : La débâcle de Syrie

par Thierry Meyssan

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=30172>